

DOSTAVA

Pogledam dole, na papiriću piše „Osmanagićeva 144“. Pogledam gore, kadli na zidu pločica, a na pločici piše 142. Napravim tri koraka niz ulicu, pogledam ponovo dole, pa gore, opet pločica, i broj 146. Kuća do kuće.

Ne budem ti ja lenj: tri koraka uz ulicu, i pokucam na vrata broja 142. Otvori neka gospođa sa papilotnama u kosi i persijskom mačkom u ruci. Kažem dobar dan, kaže ona dobar dan. Pitam gde je 144, ona kaže ovo je 142 i zatvori vrata.

Opet tri korak niz ulicu, pokucam na vrata broja 146. Otvori mi neki deda, u jednoj ruci mu novine, u drugoj kateter. Nismo se rukovali. (Ne znam ni kako je otvorio). Kažem dobar dan, kaže on dobar dan. Pitam gde je 144, on kaže tu je, ali je pomeren u bočni potprostorni džep između kuća. Ja se ugrizem za usnu, ne znam kako mi nije to palo na pamet, kažem hvala. Kaže on doviđenja.

Napravim korak i po uz ulicu, pogledam kroz procep, i tačno lepo vidim fasadu, i na fasadi broj 144. I taman da proguram koverat, kad

vidim piše „ne savijati“. I mislim se, je l' se to odnosi na prostorvremenska zakrivljenja, ili samo na banalno sabijanje u sanduče. I šta sad da radim? Ne вреди da zovem dispečera, jer da zna nešto, opalio bi interdimeenzionalni mur na markicu, pa bih znao da ne glavinjam kao debil.

I onda se setim: markica. Imao je samo dve obične, žute, sa motivom Rtnja. Znaš, one od $\beta \times e^{12}$ dinara, gde β odgovara Plankovoj konstanti umnoženoj specifičnim koeficijentom faznog pomeraja za lokalni vremeneprostor – ne pokrivaju međudimeenzionalni saobraćaj. I problem se sam reši.